

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянка Плескач Ганна Григорівна – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) такі приписи Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року № 4651–VI:

1) частини третьої статті 307, якою визначено: *„Ухвала слідчого судді за результатами розгляду скарги на рішення, дію чи бездіяльність слідчого, дізнавача чи прокурора не може бути оскаржена, окрім ухвали про відмову у задоволенні скарги на постанову про закриття кримінального провадження, скарги на відмову слідчого, прокурора в задоволенні клопотання про закриття кримінального провадження з підстав, визначених пунктом 9-1 частини першої статті 284 цього Кодексу, про скасування повідомлення про підозру та відмову у задоволенні скарги на повідомлення про підозру“;*

2) частини третьої статті 392, згідно з якою: *„В апеляційному порядку також можуть бути оскаржені ухвали слідчого судді у випадках, передбачених цим Кодексом“.*

Плескач Г.Г. вважає, що оспорювані приписи не відповідають частині другій статті 55 та пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, оскільки обмежують її право на перегляд в апеляційному порядку ухвали слідчого судді, ухваленої за результатом розгляду скарги на дії, бездіяльність прокурора в кримінальному провадженні, яке станом на дату розгляду скарги є закритим. Заявниця твердить, що неможливість оскарження такої ухвали порушує її право на судовий захист (в аспекті права на апеляційне оскарження), оскільки справа розглядається судом лише одного рівня, без можливості у будь-який спосіб домогтися перегляду в апеляційному порядку такої ухвали слідчого судді